

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **V. Ch.**, zastoupené JUDr. Rudolfem Blažkem, advokátem, se sídlem Praha 5, Trojdláná 13/440, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 88/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2004, č. j. OAM-1366/VL-18-K04-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2004, č. j. 30 Az 88/2004 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Rudolfu Blažkovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 5. 2004, č. j. OAM-1366/VL-18-K04-2004 nebyl žalobkyni (dále i „stěžovatelka“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyně

je tíživá ekonomická situace, která byla podle názoru žalobkyně zapříčiněna její ruskou národností, žalobkyně zároveň uvedla, že žádost o azyl pro ni byla možností, jak si legalizovat pobyt na území České republiky. Žalovaný posuzoval žádost o udělení azylu žalobkyně na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalobkyně uvedla, že ve vlasti nemohla kvůli své ruské národnosti sehnat zaměstnání, přičemž pracovníci úřadu práce se k ní chovali přezíravě a neměli zájem, aby práci sehnala. Dle názoru žalovaného žalobkyně své tvrzení žádným způsobem nedoložila a v současnosti nelze paušálně říci, že by jiná než ukrajinská národnost znevýhodňovala život ve vztahu k ukrajinské společnosti, veřejně se intolerance vůči jednotlivým národnostním menšinám neprojevuje. Pokud se žalobkyně skutečně cítila ohrožena na svých právech, měla možnost obrátit se s žádostí na nevládní organizace zabývající se dodržováním lidských práv na Ukrajině nebo na úřad ombudsmana. Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobkyně v části týkající se pocíťované perzekuce z národnostních důvodů a po porovnání se shromážděnými informacemi o zemi původu dospěl k závěru, že tvrzené obavy žalobkyně z pronásledování jsou nedůvodné, její potíže nedosahovaly takového charakteru, intenzity a opakovanosti, aby je bylo možno za pronásledování ve smyslu zákona o azylu považovat. Pod důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu nelze podřadit ani ekonomické problémy žalobkyně ve vlasti a snahu legalizovat si na území České republiky pobyt. Žalovaný také zdůvodnil, proč nebyl žalobkyni udělen azyl dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu. Co se týče existence překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu, žalovaný dospěl k závěru, že život nebo svoboda žalobkyně ve smyslu citovaného ustanovení nejsou v její vlasti bezprostředně ohroženy, na Ukrajině neprobíhá žádný válečný konflikt, není žádáno o vydání žalobkyně pro trestný čin, její vycestování není v rozporu s mezinárodními závazky a při návratu do vlasti nehrozí žalobkyni žádné systematické trestání ani ponižování ze strany státních orgánů.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 12. 2004, č. j. 30 Az 88/2004-27 zamítl žalobu podanou žalobkyní proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že v řízení před žalovaným správním orgánem nedošlo k žádnému porušení ustanovení o správním řízení a z tohoto pohledu není rozhodnutí nezákonné. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci byla natolik obecná, že nebylo možné zjistit, jaké konkrétní důkazy měl správní orgán podle žalobkyně dále provádět a v čem se žalobkyni jeví skutková zjištění neúplná. V přezkoumávané věci nebyly prokázány skutečnosti dle ustanovení § 12 zákona o azylu, žalobkyně výslovně opakovaně uváděla, že důvodem odchodu ze země původu byla její tíživá hospodářská situace, když dlouhodobě nemohla sehnat zaměstnání. Žalovaný situaci žalobkyně hodnotil za použití informativních materiálů (zpráv a informací o situaci na Ukrajině) a v podstatě dospěl k závěru, že žalobkyně pouze využila azylového řízení pro legalizaci svého pobytu na území České republiky. Žalovaný tedy postupoval správně, když rozhodl o neudělení azylu žalobkyni dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle krajského soudu postupoval žalovaný také v souladu s ustanovením § 91 zákona o azylu, když v případě žalobkyně neshledal existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu a ani z údajů uváděných žalobkyní nelze učinit závěr, že by náležela k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalobkyně navíc žádné relevantní obavy z návratu do vlasti v průběhu správního řízení nespecifikovala. Krajský soud uzavřel přezkum žalobou napadeného rozhodnutí závěrem, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a proto žalobu s odkazem na ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s.") zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové podala stěžovatelka včas kasační stížnost, ve které namítá, že při projednání její žádosti o udělení azylu došlo k pochybení žalovaného správního orgánu. Žalovaný dle stěžovatelky nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si žalovaný opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné (žalovaný se opět dopustil porušení ustanovení § 32 odst. 1 a také ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu), nemohl tedy správně usuzovat skutkové a právní otázky ve věci, a rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Stěžovatelka se také odvolává na články 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1922 v Ženevě. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že z médií je jí známo, že na Ukrajině nejsou v současné době dodržovány zákony zejména u občanů ruské národnosti. Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud nesprávně hodnotil, že občané ruské národnosti nejsou na Ukrajině perzekuováni, přičemž nemohou obstát odkazy na zprávy a informace Ministerstva zahraničí Spojených států, Ministerstva vnitra Velké Británie, neboť skutečnost je zcela odlišná a potvrzuje její tvrzení o národnostní diskriminaci ruské národnosti na Ukrajině. Stěžovatelka navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný konstatuje, že má za prokázané, že stěžovatelka požádala o azyl na území České republiky z důvodů ekonomických a z důvodu, že nemohla v zemi původu nalézt zaměstnání. V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že osoby ruské národnosti jsou na Ukrajině perzekuovány, v průběhu správního řízení však neprokázala, že sama byla objektem politické či národnostní perzekuce v zemi původu. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neoznačila důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti lze usuzovat, že byla podána dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro tvrzenou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatelka v kasační stížnosti obecně namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným ve správním řízení o udělení azylu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud z předloženého správního spisu ve věci seznal, že v rámci daného řízení o udělení azylu provedl žalovaný řádné dokazování (dle ustanovení § 34 správního řádu), když si opatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu ze dne 26. 3. 2004, v pohovoru k této žádosti ze dne 4. 5. 2004 a z informací o situaci na Ukrajině, které měl v rámci řízení k dispozici. Na základě opatřených podkladů zjistil žalovaný v souladu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (ustanovení § 46 správního řádu) a odůvodnění rozhodnutí obsahuje uvedení skutečností, které byly podkladem rozhodnutí, úvahy, kterými byl žalovaný veden při hodnocení jednotlivých důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, a konečná stanoviska. Krajský soud tak správně neshledal ve správním řízení o udělení azylu stěžovateli vady řízení a Nejvyšší správní soud nepovažuje důvod podané kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za oprávněný.

Co se týče námítky stěžovatelky o tom, že krajský soud nesprávně hodnotil, že občané ruské národnosti nejsou na Ukrajině perzekuováni, přičemž vycházel ze zpráv a informací Ministerstva zahraničí Spojených států, Ministerstva vnitra Velké Británie, které však nemohou obstát, neboť skutečnost na Ukrajině je zcela odlišná, Nejvyšší správní soud především konstatuje, že krajský soud se obecně otázkou možné diskriminace občanů ruské národnosti na Ukrajině nezabýval, neboť zcela správně posuzoval pouze konkrétní situaci žalobkyně. V přezkumném řízení postupoval krajský soud na základě a v mezích žalobních bodů, přičemž stěžovatelka nevěrohodnost zpráv či informací o Ukrajině, které ve věci shromáždil žalovaný, v žalobě nenamítala. Krajský soud tak hodnotil skutečnosti uváděné stěžovatelkou právě na pozadí skutečností vyplývajících ze zpráv o situaci na Ukrajině shromážděných žalovaným (krajský soud stejně jako žalovaný neměl pochybnosti o jejich objektivitě) a pronásledování stěžovatelky na Ukrajině pro její ruskou národnost ve smyslu zákona o azylu neshledal.

Navíc a nově se stěžovatelka v kasační stížnosti dovolává čl. 43 a čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1922 v Ženevě. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatelka nezmínila ve správním řízení o udělení azylu u žalovaného ani v řízení o žalobě u krajského soudu, a které uplatnila teprve po vydání napadeného rozsudku v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Hradci Králové ustanovil stěžovatelce k její žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 11 odst. 1 písm. b/, d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUD. Rudolfa Blažka do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu